

Ἐφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεῖντα... τί καλὰ!
περισσεύματα καὶ πλούτη μῆς ἐπύραν τὰ μῆλα!

Τῶν ὥρων μας μεταβολή, — ἑνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μὴ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ἔσαν ἔγω ἕξοναδά — κι' ἔσπει μὲ κατεβαίνει.
Συνδρομητὸς θὰ δίγωμαι — γιατί λεπτὰ δὲν ἔχομαι,
καὶ ἔσῶν Ἀθῆνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξω κι' ἐντροπήν.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνον,
γιὰ τὰ ἔξνα ὥροι μέρη — δεκαπέντε καὶ ἑστὸ χέρι.
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἕγινας συνδρομητῆς,
κι' ὅσοις τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν εἶπ μαῦρο εἰσίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ,
γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μὴ δέκαρ.

Ἀγούστου δέκα καὶ ὀκτὼ
καὶ πάλιν σε' χους ὑλακῶ.

Ποῦτος πίντε καὶ τρακόσα
καὶ τροχίζεται ἡ γλῶσσα.

**Ἔρχομαι καὶ πάλιν
μὲ ἀνεμοζάλην.**

Ἄς λείψῃ πιά τὸ Μὸν Ρεπό καὶ τὸ πολὺ ραχάτι...
οἱ πτερωτοὶ μου Πήγασοι μ' ἐσήκωσαν τραχάτι.
Εἶναι ἀνάγκη γρήγορα νὰ πιάσω τὴν δουλειά μου,
γιατὶ ἐπαραινεῖναισα κι' ἐγὼ κι' ἡ φαιμελιά μου.

Καὶ εἶδα πυρπολούμενα τριγύρω δάση τόσα
καὶ σφαῖρα καταπόρφυρον κι' ἀπὸ καπνίους θολῆν,
καὶ ἡ Ἑλλάς ἐπὶ φλογῶν ὑψώνετο σκιρτώσα,
σπινθηρὰς δ' ἐξηκόντιζε πρὸς τὴν Ἀνατολήν.

Παραπολὺ ἀπλώσαμε ἴστων ἦλω τραχανᾶ ..
σιμόνουν αἱ πολὺκροτοὶ τοῦ κράτους ἐκλογαί,
ὁ Ράλλης καὶ οἱ φίλοι τοῦ ἐσέκθηθησαν καινά,
κι' ὁ Κρεστενιτῆς ἔλεγε τὸν Θεοδωρὶ Γεγέ.

Ἵλα κι' ἐγὼ τὰ ἔβλεπα ἐκεῖ ἑστὸ Μὸν Ρεπό,
κι' ἂν δὲν ἤκούσθην τίποτε ὡς τώρα νὰ εἰπῶ,
μὰ μὲ τὰ δέκα δάκτυλα ἐμουντζίωνα τὸν Ἥλιο,
ὅπου φωτίζει τοὺς Ρωμηοὺς κι' ἐμένα τὸν Σγαριλίω.

Εἶδα νὰ δῖνῃ ὁ Χαμίτ Βεράτσια ἴστους Βουλγάρους
κι' ἔφαναξα· Πατρις Ἑλλάς, ἴστων Ὀλυμπον ροδόλα,
κι' ἔθαύμασα τὴν δύναμιν τοῦ ἀνδρικοῦ σας θάρρους
καὶ τοῦ σοφοῦ Πρωθυπουργοῦ τὰ συνετὰ φασκόλα.

Ὁ Λεοπάρδης, ποῦ πολλοὶ τὸν ἔτρωγαν δούναϊ
κι' ἡ λύρα του δὲν ἔπαυε κίταρας νὰ τινάζῃ,
λέγει ἴστους μαύρους στίχους τοῦ πῶς εὐτυχῆς θὰ
ἂν ἔχη στῆθος νὰ πονῆ, πνοῆν ν' ἀναστενάξῃ. [εἶναι

Τις ὑψηλῆς πολιτικῆς ἐρεύνησα πᾶν ὄργιον,
εἶδα συλλαλητήρια ρητόρων ἑμμανῶν,
ἡ δὲ Σοφία ἔεξε τὸν δεῦτερον Γεώργιον,
τὸν μεγαλοφύεστερον τοῦ πάππου ἐγγονόν.

Ὅμως ἐγὼ, ποῦ κάλλικο γιὰ τίποτε δὲν δίνω,
τότ' εὐτυχῆς καὶ γελαστός ἴστων καθῆενθ' ἀπλώνω,
ἂν ἄτιγο σάλο μοναχὰ μου μὲνῃ νὰ σὰς φτύνω
κι' ἂν ἔχω πέντε δάκτυλα γιὰ νὰ σὰς φασκελώω.

